

DOMINA

L.S. HILTON

Traducere din limba engleză
ALINA ROGOJAN

BUCUREȘTI, 2017

Prolog

Nu voiam decât să se termine odată, dar mi-am impus să o iau încet. Am tras jaluzelele la toate cele trei ferestre, am deschis o sticlă de vin Gavi, am turnat în două pahare, am aprins lumânările. Ritualuri familiare, ușor de recunoscut, liniștitoare. El și-a pus jos geanta și s-a dezbrăcat încet de jachetă, așezând-o pe spătarul unui scaun, privindu-mă. Eu am ridicat paharul și am sorbit, fără să scot un cuvânt. Ochii lui s-au plimbat peste picturi în timp ce am lăsat tăcerea dintre noi să se prelungească până a căzut în cursă:

- Acela e un...
- Agnes Martin, am terminat eu în locul lui. Da.
- Foarte drăguț.
- Mulțumesc.

Mi-am păstrat zâmbetul discret și amuzat jucându-mi pe buze. A urmat o nouă pauză. Liniștea sufocantă a nopții venețiene a fost întreruptă de sunet de pași traversând *campo* sub noi și am întors amândoi capul spre fereastră:

- Locuiești de mult aici?
- De ceva vreme, am răspuns eu.

Aroganța pe care o trădase mai devreme la bar dispăruse; părea stingherit și dureros de tânăr. În mod evident, aveam să fiu nevoită să fac eu primul pas. Stăteam în picioare, ținându-mi paharul în mână. Eram foarte aproape unul de celălalt. Eu am făcut un pas, susținându-i privirea. Putea descifra mesajul din ochii mei?

Fugi, spunea privirea mea. Fugi și nu privi înapoi.

Am făcut și cel de-al doilea pas și am întins o mână pentru a-l mângâia pe obrazul țepos. Lent, fără a-i abandona privirea, m-am aplecat spre gura lui, dezmierdându-l, lăsând marginile buzelor mele să alunece fin peste ale lui, înainte ca limba lui să o găsească pe a mea. Nu avea un gust chiar atât de rău cum mă așteptasem. M-am desprins din îmbrățișare și m-am dat în spate, mi-am tras rochia peste cap dintr-o singură mișcare și am lăsat-o să cadă pe podea, urmată de sutien. Mi-am dat la o parte părul de pe umeri, trecându-mi încet palmele peste sfârcuri și lăsându-mi mâinile să îmi cadă pe lângă corp:

- Elisabeth, a murmurat el.

Cada de baie se afla la piciorul patului. Când i-am întins mâna și l-am condus pe după aceasta, spre așternuturile mele luxoase, am simțit un val de oboseală copleșindu-mă, o absență a acelei emoții care îmi fusese cândva atât de familiară. Nu mai aveam nici urmă de furie în mine, nici vreo scânteie de dorință. L-am lăsat să își vadă de treabă, iar când a terminat m-am ridicat în capul oaselor cu un chicotit răzbătându-mi din voce și cu ochii visători. Nu îl puteam lăsa să ațipească. M-am trântit pe cearșaful umezit, lăsând să cadă pe podea prezervativul moale, cu doza jalnică de sămânță din el, și m-am întins să dau drumul robinetului de apă fierbinte:

- Am chef de o baie. O baie și un cui. Ce zici?

- Sigur. Orice. Acum, că ne-o trăsesem, își pierduse bunele maniere. Vrei să facem pozele alea?

Reușisem să îl conving să renunțe la selfie-uri când băusem, ceva mai devreme. Deja scotocea stângaci prin blugii aruncați, căutând nenorocitul de telefon; mare minune că nu încercase să își posteze pe Instagram propriul orgasm. Uitasem, în cele câteva minute cât mi-o trăsesese, cât era de dobitoc. Brusc întreaga treabă mi s-a părut mult mai ușoară:

- Fă-le liniștit, iubitele. Așteaptă, totuși, o clipă.

Am pornit goală spre dressing și am scormonit într-un sertar după un pachet de foițe de rulat țigări, pornind între timp și dispozitivul de bruiat semnalul wireless, ca măsură de precauție. Gata cu actualizările în timp real pentru el.

Am adăugat în cadă puțină apă rece și o picătură de ulei de migdale și am deschis șifonierul vechi și masiv pentru a lua câteva prosoape. Mirosul plăcut al uleiului se ridica în jurul nostru în aburul căzii:

- Bagă-te înăuntru, i-am aruncat eu peste umăr, ocupată să afânez tutunul dintr-o țigară.

Eșarfa me Hermès, cu imprimeu cerchez în turcoaz și albastru-închis, era înnodată în jurul mânerului poșetei mele. M-am strecurat în spatele lui în timp ce s-a băgat încet în apă:

- Căutam o brichetă, i-am murmurat. Poftim.

I-am pus țigara între buze. Nu era nimic în ea, însă el nu avea să afle niciodată - în timp ce trăgea din țigară, eu i-am petrecut eşarfa în jurul gâtului și am tras-o strâns pe sub urechi. S-a înecat instant cu fumul, plesnind cu mâinile apa din cada adâncă. Mi-am proptit picioarele de marginea acesteia și m-am sprijinit cu spatele de pat, trăgând mai cu forță. Picioarele lui s-au zbatut în apă, nereușind însă să se fixeze pe porțelanul alunecos. Am închis ochii și am început să număr. Mâna lui dreaptă, încă ținând absurd țigara udă, se chinuia să mă înșface de încheietură, însă unghiul nu îi permitea, iar degetele lui nu reușeau decât să se lovească neputincioase de ale mele. *Douăzeci și cinci... douăzeci și șase...* Nimic în afară de efortul anaerob al mușchilor mei în timp ce ne luptam, nimic în afară de gâfâitul aspru al propriei mele respirații pe nas în timp ce corpul lui se zbătea în apă. *Douăzeci și nouă - nimic, treizeci - nimic.* L-am simțit slăbind, dar apoi reuși să își strecoare un deget, urmat de tot pumnul, între eşarfă și mărul lui Adam, trăgându-mă violent în față. Însă inerția îl împinse sub apă, iar eu m-am răsucit peste buza căzii, punându-mi genunchiul stâng pe pieptul lui și împingându-l în jos cu toată puterea. Aveam sânge în ochi și în apa clocotită, dar vedeam bulele de aer ieșind la suprafață în timp ce se zbătea. Am dat drumul eşarfei și m-am întins orbește spre fața și gâtul lui. Își schimonosea gura, incisivii lui superiori îngălbeniți, care îi încălecau pe cei de jos, încercând să mă muște. Bulele dispărură. Mi-am calmat încet respirația, iar fața mi s-a relaxat din rictusul de

efort. Nu îi vedeam fața prin apa lăptoasă și vag colorată în roz din cadă. Tocmai încercam cu grijă să îmi mut pelvisul în față când apa a țâșnit într-un val plescăitor chiar înaintea să se ridice spre mine. M-am aruncat peste el încălecându-l, în timp ce se chinuia cu disperare să își ridice capul. Am reușit să îl împing din nou sub apă folosindu-mi cotul, apoi m-am așezat astfel încât să ajung cu câte un picior pe fiecare din umerii lui. Am rămas așa multă vreme, până când o picătură de sânge de pe fața mea a căzut în cadă.

Poate fusese claritatea acelui unic sunet mărunț. Sau poate fusese ceața fină de ulei de migdale din aburii care formau rotocoale în jurul meu, sau pojghița rece care începuse să se formeze la suprafața apei. *Acea după-amiază rece, acea tăcere nesfârșită, acel cadavru sub mâinile mele.* Falia tectonică din mine s-a despiciat într-o crevasă uriașă și, cu o forță care mi-a încins răsuflarea, m-am trezit acolo. Timpul se comprimase brusc, trecutul se condensase și se întorsese la mine. O părăsisem cu atât de multă vreme în urmă. *Ea nu fusese niciodată o parte din viața pe care mi-o plănuiisem, dar o vedeam ca și cum ar fi fost pentru prima dată.* Amorțită, am băgat din nou mâinile în apa adâncă, negăsind însă nimic în afară de carnea unui străin. Acest lucru fusese necesar, deși nu îmi mai aminteam acum de ce. Mâna lui s-a ridicat la suprafață și i-am plesnit jucăuș degetele cu ale mele, acorduri ale unui cântecel acvatic. Se poate să se fi scurs doar câteva minute cât am privit undele sau se poate să fi fost o oră. Până mi-am venit în fire, apa se răcise.

Când l-am scos, într-un final, de sub mine, ochii îi erau deschiși. Deci ultima chestie pe care o văzuse în viața lui fusese sexul meu.

Pielea i se colorase într-un roz palid și devenise pufoasă ca pâinea proaspăt scoasă din cuptor, iar buzele deja căpătaseră o nuanță cenușie. Capul îi atârna fără vlagă pe spate; în lumina lumânării, pe gât nu i se vedeau urme. Am ieșit, prinzându-mă de marginea căzii, cu picioarele tremurânde. Imediat ce i-am dat drumul, a alunecat înapoi la fund și a trebuit să scotocesc după dop pe sub părul care îi plutea în apă. Așteptând să se scurgă apa, m-am înfofolit într-unul

dintre prosoape. Odată pieptul lui descoperit, am pus o mână în dreptul inimii sale. Nimic. M-am îndreptat de la mijloc și m-am întins. Podeaua era udă learcă, iar marginea căzii mânjită cu sânge și fire de tutun. Am dat din nou drumul la apă fierbinte pentru a-l curăța.

Am fost nevoită să îl apuc în brațe dintr-o parte ca să-l trag peste marginea căzii. Cadavrul era moale și flasc. După ce l-am întins, l-am acoperit cu celălalt prosop și m-am așezat turcește lângă el pe podea, așteptând să se răcească.

Am dat la o parte prosopul suficient cât să îi dezgolesc din nou fața, m-am aplecat și i-am șoptit la ureche:

- Nu mă cheamă Elisabeth. Sunt Judith.

PRIMA PARTE

REFLEXIE

Cu opt săptămâni înainte

În timp ce mă îmbrăcam, mi-am pus să ascult Cole Porter. „Miss Otis Regrets“ în versiunea Ellei Fitzgerald. Mă făcea să zâmbesc. Transformasem dormitorul apartamentului meu din Campo Santa Margherita într-un dressing ticsit de și-foniere Molteni cu uși de sticlă, care lăsau în permanență la vedere, în mod foarte plăcut, pantofii, poșetele, eșarfele, rochiile și jachetele mele. Și acest lucru mă făcea să zâmbesc. Apartamentul se afla la etajul întâi al unei clădiri mari și dădea spre scuarul care găzduia vechea piață de pește din piatră albă. Dărâmasem un perete din salon pentru a obține un spațiu deschis, așezând cada la piciorul patului pe o plintă groasă de marmură verde, în fața uneia dintre cele trei ferestre cu arcadă. Baia, pardosită cu veche gresie persană, fusese instalată în spatele dressingului, în ceea ce fusese cândva o casă a scării. Era una dintre numeroasele plăceri din casa lui Elisabeth Teerlinc. Arhitectul bombănisese ceva despre autorizații și stâlpi de rezistență, însă, în cele nouă luni de când sosisem la Veneția, descoperisem că plata păcatului făcea posibile teribil de multe lucruri. Pusesem pe pereți tablourile cumpărate din Paris – Fontana, *Susanna și bătrânii* și desenul lui Cocteau – și mai adăugasem o pictură modernă, o mică Agnes Martin, fără titlu, în tonuri de alb și gri, pe care o achiziționasem prin intermediul Paddle8, casa de licitații online din New York. Luasem cu mine și restul operelor mele franceze, mai puțin cea reprezentând

un cadavru decapitat, realizată de un oarecare Renaud Cleret, care rămăsese pusă la păstrare într-un depozit de artă de lângă Château de Vincennes. Indiferent ce ar fi crezut arhitectul, îmi făceam griji uneori în privința unor eventuale defecțiuni ale instalațiilor.

Invitația scrisă de mână pentru prima mea expoziție fusese fixată într-un colț al oglinzii. *Elisabeth Teerlinc vă invită cu deosebită plăcere să vizitați Galeria Gentileschi...* Mi-am trecut din nou rapid privirea peste cuvinte în timp ce îmi prindeam părul. O făcusem. Eram Elisabeth acum. Judith Rashleigh era mai puțin decât o fantomă pentru mine, abia dacă puțin mai mult decât un nume pe un pașaport nefolosit care zăcea în sertarul biroului meu. Mi-am trecut alene mâna peste șirul ordonat de rochii, savurând textura fină a jerseului și greutatea suplă a mătăsii fine. Pentru seara deschiderii alesesem o rochie Figue cambrată, dintr-un șantung negru ca smoala, închisă la spate cu nasturi minusculi de turcoaz și aur, în stilul unei rochii chinezești tradiționale. Culoarea intensă a țesăturii scânteia când o răsuceam între degete. Căutasem să proiectez o imagine standard de galeristă, însă, undeva adânc, în interiorul meu, un pui de unicorn își scutura coama. I-am zâmbit reflexiei din oglindă; Liverpool rămăsese cu mult în urmă.

Una dintre ocupațiile de scurtă durată ale mamei mele fusese aceea de femeie de serviciu lângă Sefton Park, enclava victoriană de copaci și sere, din apropierea centrului orașului, aflată la trei stații de autobuz distanță de casa noastră. Când aveam vreo zece ani, mi-am dat seama, la sfârșitul zilei de școală, că îmi uitasem cheia și m-am dus să o caut.

Casele erau gigantice, uriași de cărămidă roșie și bovindouri. Am apăsat butonul soneriei de mai multe ori, dar nu a venit nimeni, așa că am încercat ușa, care era închisă, dar nu încuiată. În hol mirosea a ceară de lustruit mobila și se simțea un parfum vag de flori, scândurile parchetului erau goale în jurul unui covor pătrat și viu colorat, iar spațiul dintre uși și curba largă a scărilor era umplut cu rafturi pline cu cărți groase și grele. Totul era cufundat în tăcere. Odată ce am închis încet ușa în urma

mea, nu am auzit nici zumzetul unui televizor, nici zbierele sacadate ale unor cupluri certându-se sau zgomot de copii jucându-se, nici turat de motoare, nici zgâriat de labe de animale pe podele. Doar... tăcere. Aș fi vrut să întind mâna și să ating cotoarele cărților, dar nu am îndrăznit. Am strigat-o din nou pe mama, iar ea a apărut, îmbrăcată cu treningul pe care îl lua când mergea la curățenie:

- Judith! Ce cauți aici? E totul în regulă?

- Da, doar că mi-am uitat cheia.

- M-ai speriat foarte tare! Am crezut că ești un hoț.

Își trecu obosită mâna peste față și îmi mai spuse:

- Va trebui să aștepți. Nu am terminat încă.

La baza scărilor se afla un scaun mare cu o lampă înaltă lângă el. Am aprins-o, iar încăperea parcă s-a micșorat, scânteind în jurul meu, atât de calmă și atât de intimă. Mi-am dat jos ghiozdanul și l-am pus frumos sub scaun, apoi m-am întors la rafturi. Cred că am ales acea carte pentru că îmi plăcuse culoarea cotorului, un roz aprins, cu titlul scris cu litere aurii. Seria Vogue, Paris, 50 ans. Era o carte de modă, cu femei purtând haine și bijuterii extraordinare, cu fețele ascunse în spatele unor măști perfecte de machiaj. Am dat încet o pagină, apoi alta, hipnotizată de culorile bogate și delicate. Una dintre poze arăta o femeie într-o rochie de bal albastru intens, cu fustă amplă, alergând prin trafic ca și cum ar fi încercat să prindă autobuzul. Eram fermecată. Am dat pagina și am privit, apoi iar am dat pagina și am privit. Nu mi-am dat seama cât timp trecuse până nu am simțit că eram lihnită de foame. M-am ridicat în picioare și tocmai puneam cartea cu grijă pe scaun când ușa s-a deschis furtunos, făcându-mă să tresar și să mă ghemuiesc cu un aer vinovat.

- Ce cauți aici? m-a întrebat o voce tăioasă de femeie, din care răzbătea și o notă de teamă.

- Scuze. Îmi pare rău. Eu sunt Judith. Mi-am uitat cheia. O așteptam pe mama mea.

Am arătat vag înspre ușa pe care dispăruse mama în urmă cu ceea ce îmi păreau a fi ore întregi:

- Aha. Ah, înțeleg. Nu a terminat?

Mi-a făcut semn să o urmez pe un coridor înspre partea din spate a casei, culoar care ducea la o bucătărie mare și primitoare:

- E cineva aici?

Dincolo de masă se afla o canapea ale cărei perne mari și viu colorate fuseseră aruncate pe podea pentru a-i face loc mamei mele.

- Hei?

Am crezut pentru o clipă că observasem sticla de vin de pe podea înaintea ei, însă tonul resemnat din vocea doamnei mi-a dezvăluit în scurt timp că nu era prima dată. Mama probabil o șterpelise din frigider:

- Doar m-am întins puțin.

Eu încremenisem de rușine. Doamna s-a apropiat de canapea și a ajutat-o pe mama să se ridice, cu gesturi ferme, dar nu lipsite de blândete:

- Am mai discutat despre asta, nu-i așa? Îmi pare rău, dar cred că ar fi mai bine să nu mai vii și altă dată. E aici fiica ta.

Din felul în care a accentuat acel cuvânt mi-am dat seama că îi era milă de mine:

- Îmi pare rău, eu doar..., spuse mama și începu să tragă de trening, încercând să se aranjeze.

- E în regulă. Tonul devenise mai apăsător acum. Dar ar fi bine să pleci. Te rog ia-ți geanta și am să-ți aduc banii.

Nu se purta urât, tocmai aici era problema. Se simțea stingerită de ceea ce făcea, iar vocea aceea controlată și profesionistă încerca să acopere jena, să ne alunge în stradă, de unde nu am mai fi putut să o atingem cu mizeria noastră.

Eu m-am întors și am așteptat lângă ușă cu ghiozdanul în spate. Nu voiam să mai ascult. În timp ce i-a întins mamei mele două bancnote de douăzeci de lire, doamna probabil mi-a văzut privirea alunecând din nou spre carte.

- Ce-ar fi s-o iei? Drept cadou? m-a întrebat.

Mi-a îndesat-o în brațe fără a se uita la mine. Mi-a dat-o ca și cum nu ar fi însemnat nimic.

- A naibii vacă snoabă! am auzit-o pe mama murmurând în timp ce mă târa după ea spre stația de autobuz.

Când am ajuns, în cele din urmă, acasă, mi-a dat cheia ei și a coborât înaintea mea, la stația din dreptul cârciumii. M-am

gândit la cele patruzeci de lire. Nu aveam să le mai văd vreodată. Mi-am pregătit niște fasole pe pâine prăjită și am scos cartea. Prețul de pe coperta interioară era de șaiszeci de lire. Șaiszeci de lire pentru o carte, iar doamna mi-o dăduse pe degeaba. Am pus cu grijă cartea sub patul meu și am răsfoit-o atât de des, încât, în timp, am ajuns să știu pe de rost numele fotografiilor și ale creatorilor de modă. Nu-i vorba că mi-aș fi dorit neapărat acele haine. Doar că mă gândeam că, dacă aș fi fost genul de persoană care să le aibă, m-aș fi simțit diferit. Dacă aș fi avut astfel de lucruri, aș fi putut să aleg în fiecare zi unde să fiu. Aș fi putut să-mi controlez viața interioară prin intermediul aspectului exterior.

Mi-am lustruit pantofii cu toc înalt folosindu-mă de săculețul lor înainte de a-i încălța. Poate că singurul lucru pe care Elisabeth Teerlinc îl avea în comun cu Judith Rashleigh era faptul că nu avea menajeră. Transformarea în Elisabeth necesitase mult mai mult decât o garderobă costisitoare. Armura nu te poate proteja cu adevărat decât dacă e invizibilă și aceea fusese dificultatea reală. Nu doar învățatul și examenele, ci și păstrarea convingerii că pot să ies victorioasă. Să plec din mediul mizerabil în care crescusem. Să nu îmi permit să mă las îngenucheată în sărăcia sordidă care fusese viața mamei mele. Să rezist batjocurii, insultelor zilnice de „jegoasă“ și „cățea“ care îmi erau aruncate printre dinți pe coridoarele școlii doar pentru că îmi doream mai mult. Mă învățasem singură să le urăsc pe fetele de la școală, apoi să le ignor, pentru că, oricum, ce avea să se aleagă de ele peste câțiva ani în afară de niște fețe buhăite de mămici așteptând în stațiile de autobuz? Acea fusese partea ușoară. Dificil fusese să elimin orice rămășiță din rolul sărmanei proletare pe care mi-l însușisem până atunci, din momentul în care obținusem în sfârșit un loc la universitate, pentru că oamenii l-ar fi văzut în mine. Nu doar copilul trist visând sub plapumă, cu ochii ațintiți asupra prețioasei cărți cu ilustrații de modă și asupra micii colecții de cărți poștale cu temă artistică, ci inima chinuită dinăuntru. Odată ce mă imbarcasem în tren și pornisem spre sud, lăsând în urma

mea Lime Street, nimeni nu avea să o mai vadă vreodată pe fetița aceea. Încet, dar sigur, mă descotorosisem de accent, îmi schimbasem manierele, felul de a vorbi, îmi modelasem și îmi perfecționasem sistemul de apărare, asemenea unui sculptor lucrând în marmură.

Fusese doar începutul transformării în Elisabeth. O vreme, când obținusem un loc de muncă la o prestigioasă casă de licitații din Londra, crezusem că mă realizasem, însă nu aveam nici bani, nici relații, ceea ce însemna că nu aveam să depășesc niciodată condiția de cal de bătaie al departamentului. Prin urmare, mă angajasem într-un club de noapte, Gstaad Club, convinsă că un costum mai elegant și o coafură mai rafinată aveau să îmi aducă succesul. Mi-am scos din cap această convingere înduioșătoare când am descoperit că șeful meu, Rupert, era implicat într-o afacere cu falsuri. Acestuia îi luase mai puțin de cinci minute să mă dea afară. Unul dintre clienții clubului, James, îmi oferise un weekend pe Riviera franceză, iar, din momentul acela, situația devenise ușor... tulbure pentru o vreme. Deși, în ultimă instanță, se dovedise extrem de profitabilă, căci identificasem și vândusem falsul din cauza căruia fusesem concediată și folosisem banii respectivi pentru a deveni dealer de artă la Paris. Într-adevăr, existaseră și câteva victime. James nu mai ajunsese niciodată înapoi la Londra, deși nu fusesem doar eu de vină pentru acel lucru. Și nici dealerul de la care furasem falsul, Cameron Fitzpatrick; nici fosta mea amică de la școală, Leanne; Renaud Cleret, un polițist sub acoperire; sau Julien, intrigantul proprietar al unui sex club din Paris. Mutarea la Veneția, sub numele de Elisabeth Teerlinc, fusese o necesitate practică. Nu în ultimul rând pentru că voiam să evit atențiile unui anume inspector de poliție, Romero da Silva, colegul lui Renaud. Fusesem nevoită să apelez la o mulțime de subterfugii pentru a face toate acestea dispărute. Însă, înfățișarea lui Elisabeth devenise un succes, strălucirea ei reflectând doar ceea ce voiau oamenii să vadă. Este adevărat ce se spune - în ultimă instanță, contează ceea ce ai pe dinăuntru.